

AAN MIJNE JEUGDIGE VRIENDJES EN VRIENDINNETJES.

oo mag ik u zeker wel noemen, die al voor langeren of korteren tijd Oud en Nieuw leest. En al zijt ge nu ook een van de nieuwe abonné's, dan weet ik toch, dat gij behoort tot hen, die de weezen hartelijk liefhebben. En wanneer ik u vraag om uwe hulp en medewerking voor iets, wat hen ten goede kan komen, dan zijt gij stellig gaarne bereid aanstonds gehoor te geven en indien gij er toe in staat zijt, te doen wat door mij vriendelijk wordt verzocht.

Gij weet, dat te Neerbosch bij Nijmegen een Weesinrichting bestaat en dat deze in het jaar 1863 dus voor 34 jaren is gesticht. Toen was deze inrichting, die zich nu zoover heeft uitgebreid, nog maar zeer klein. Het was in dat jaar, op 1 November, dat de twee eerste weezen in het oude weeshuis in de Brouwerstraat te Nijmegen gelegen, werden opgenomen.

Lieve kinderen, ik had toen niet kunnen denken, dat na een tijdsverloop van 34 jaren dit werk zich zoozeer zou hebben uitgebreid. Wij hadden toen voor deze kinderen juist zooveel als er noodig was om hen van kleederen te voorzien, hun de eerste dagen het noodige voedsel te verstrekken, alsmede een plaats om te slapen. Wij waren daarmede zeer dankbaar, want ze wisten, dat wij

het werk in den naam van Jezus waren begonnen, d. w. z. dat de Heer het wilde en daarom hadden wij goede hoop, ja het zekere vertrouwen, dat Hij ons zou geven, wat we noodig hadden.

Nu, de Heere God heeft tot nu toe mij niet beschaamd doen uitkomen. We hebben zeer vele moeilijke dagen doorleefd en 't water is meermalen aan de lippen gekomen, d. w. z. het is meermalen gebeurd, dat de kas ledig was en wij geen geld hadden om brood te koopen. Doch dan zond de Heer het ons weder en het gebeurde niet zelden, dat dat geld zelfs kwam uit vreemde landen als uit Zwitserland, Amerika en andere plaatsen, waar wij niet hadden durven hopen, dat er menschen waren, die iets van onzen weezenarbeid kenden. Zij waren echter hiermede bekend geworden door het lezen van een of ander geschrift, dat aan de weezendrukkerij, die in 1870 is geopend, was gedrukt en uitgegeven. Wat hebben we al dikwijls den Heere God hartelijk kunnen danken, kinderen, voor Zijne hulp aan ons betoond en hoe blijde waren wij, wanneer de nood zoo groot was, dat de Heere God ons gebed verhoorde en Hij het in het harte gaf van dezen en genen, ons door geldelijke bijdragen en giften te steunen. Wij durven u daarom de verzekering te geven, dat wanneer gij vroeg leert ook met uwe tijdelijke nooden u tot den Heer te begeven, Hij ook u wil hooren en verhooren. 't Komt er echter op aan, waarde jeugdige lezers, dat als wij den Heere God om een of andere zaak

ernstig hebben gebeden, wij er op letten of de Heer ons verhoort. Dit geschiedt menigmaal langs een anderen weg dan wij hadden gedacht of gehoopt. Maar het is altijd duidelijk, dat de Heer het doet en daarom mogen we ook nimmer vergeten, Hem er voor te danken. Die den Heere God leert danken voor het kleine zal ondervinden, dat Hij, die een milde Gever is van alle goede gaven, ons nog grootere dingen schenkt dan wij van Hem hadden gebeden.

Zoo is het ons gegaan in den arbeid voor de onderlooze kinderen. Het mosterdzaad is tot een boom geworden. Tot de Weesinrichting te Neerbosch behooren nu zeer vele groote en kleine gebouwen met een kerk in 't midden, waar de weezen dikwerf in samenkomen om met hen, die hen verzorgen, God te bidden en te danken. Meer dan 1000 personen, en hieronder honderden weezen, wonen in deze huizen. Er zijn vele dorpen in ons land, die niet zooveel bewoners tellen. Al deze personen, groot en klein, worden dagelijks verzorgd uit 's Heeren hand. De giften, die gegeven worden, worden dankbaar ontvangen en hiervoor worden kleedingstukken, voedsel en deksel en al wat noodig is, aangekocht en betaald. Gij kunt licht begrijpen, kinderen, dat hier veel voor noodig is. Elken dag bijna f 300. Bedenk eens dat er elken dag meer dan 4000 boterhammen moeten gemaakt worden, dat er elken middag behalve de groenten 15 H.L. aardappelen noodig zijn, dat er in den winter, wanneer het koud is, iederen dag meer dan een wagenvol kolen wordt verstookt en dat er des avonds 300 lampen branden, die met olie moeten gevuld worden. En dan nog de kleedingstukken. Elk kind heeft 3 stuks ondergoed noodig en 2 stuks bovenkleeding dus het getal hiervoor benodigd, bedraagt eenige duizenden. De Heere God heeft tot nu toe hiervoor gegeven alles wat wij behoefden. Daaraan hebben ook de kinderen mogen medearbeiden. Vele arme weesjes, die in de Weesinrichting zijn opgenomen, zijn daar verzorgd geworden door gaven, die kinderen met blijmoedigheid van hun spaarpenningen hebben gegeven of ook wel door middel van een busje hebben verzameld. Dit laatste is een heer-

lijk werk en vele onzer jeugdige vrienden hebben reeds busjes. Misschien behoort gij ook daaronder en dan weten we wel, dat gij geen gelegenheid laat voorbijgaan om door dit busje anderen op te wekken, een gave voor de honderden weezen, die op Neerbosch verzorgd worden, af te zonderen. Doch wanneer gij nog niet zulk een busje mocht hebben, wees dan zoo vriendelijk en schrijf ons uw adres, dan zullen wij u er aanstonds een zenden. Ik weet, uwe ouders zullen u zeker hiervoor vrijheid geven. Gij moogt het echter niet doen zonder hun toestemming.

Maar nog op een andere wijze kunt gij ons in den weezenarbeid uwe hulp verleen en dat is, wanneer gij met dit tijdschrift winste doet, d. w. z. uwe kennissen en vrienden vraagt of zij er zich ook niet op willen abonneeren. Dit is een makkelijk werk. Ik ben verzekerd, dat gij slagen zult, wanneer gij hiervan de proef neemt. Wanneer gij ons een of meer nieuwe abonné's kunt opgeven, aan wie wij dit tijdschrift mogen zenden, ontvangt gij een boek ten geschenke.

En zoo wenschen wij ook uwen arbeid te beloonen.

Hoe heerlijk is het voor de arme weesjes iets te kunnen doen. Vooral wanneer men het voorrecht recht waardeert zijn ouders nog te mogen bezitten. Hoevelen zijn hiervan verstoken. Hoe vreeselijk zou het zijn, wanneer die lieve moeder en vader, die gij zoo hartelijk bemint, ook eens door den dood werden weggenomen en gij hen hier op aarde niet meer hadt als uwe trouwe verzorgers. De Heer heeft ze gespaard en gij geniet het voorrecht in hen den grootsten schat te bezitten.

Nu zal dit toch wel iets waard zijn en zult gij den Heer daarvoor danken en uwe ouders onderdanig zijn. Maar ook wilt gij gaarne de arme weesjes helpen verzorgen, niet waar?

Nu, ik hoop spoedig tijding van u te ontvangen en beloof u voortaan in elke aflevering van dit tijdschrift een brief te schrijven.

U Gods zegen toewenschende blijf ik

Uw Vriend,
J. VAN 'T LINDENHOUT.

AAN MIJNE JEUGDIGE VRIENDJES EN VRIENDINNETJES.

II.

Ik ben zeer blijde, dat ik weder eens aan u mag schrijven, want ofschoon ik reeds zestig jaar oud ben, gevoel ik mij het gelukkigst, als ik mij tusschen de kinderen mag bevinden. Dat herinnert mij dan o zooveel uit mijn kinderlijken leeftijd. Ik denk dan aan de boerderij van mijn vader en de dolle pret, die wij als kinderen hebben gehad, wanneer wij daar, spelende om stal en schuren, ons zoo vroolijk en vlug als vogeltjes konden bewegen. Wat een pret hadden we met het verstoppertje spelen! Wat konden we genieten bij het plukken van de eerste bloemen in de lente om daarvan een ruiker te maken voor onze ouders. Hoe klapten we van blijdschap in de handen, wanneer wij weder den eersten ooievaar zagen of de eerste zwaluwen rondom de schuur vlogen. Ze waren alle onze vrienden, zelfs de kikkers in de sloot. Wij kenden allemaal den grooten kikker met zijn groen gestreepte huid, die zoo vreeslijk hard kon zingen, want zijn gekwaak was voor ons het gezang. De wind waaide toen zoo mooi en in de boomen zagen wij groote heeren, die zich bogen naar den wind. Maar als het 's avonds donker was en de wind huilde, dan werden we wel een beetje bang. Dat was zoo spookachtig. Onze ouders zeiden ons onophoudelijk, dat er geen spoken waren en toch waren wij er bang voor.

Maar gij behoeft voor niets bang te zijn, wanneer gij maar vroeg uwe knieën voor Jezus leert buigen en Hem om Zijne bescherming vraagt.

Eén ding heb ik nooit vergeten uit mijn kindsche dagen en daar denk ik nog altijd aan. En dat is, dat op de boerderij van mijn vader twee arbeiders waren, vaders van huisgezinnen. Ik kwam dikwijls bij deze mannen. Ze waren heel vriendelijk voor mij, plukten wel eens bloemen voor mij uit een diepe sloot n.l. waterlelies of maakten van een ouden klomp een sloop met zeilen en roer, dat ik dan over het water kon laten varen. Het middagmaal werd dezen mannen op de boerderij gebracht in een blikken keteltje met een deksel er op. Voor elk dier mannen kwam een keteltje en dat brachten dan twee kleine jongens. Deze waren broertjes. Het waren echter niet de kinderen van de arbeiders, maar zoogenaamde bestedingen. Het waren weezen. Ze waren nog heel jong, toen ze hun vader en moeder, die beiden aan die vreeselijke ziekte, de typhus, stierven, moesten missen. Hun vader en moeder hadden hun zeer liefgehad en hun zoo goed mogelijk van voedsel en kleeding voorzien. Doch toen deze gestorven waren, konden zij in het kleine huisje niet blijven wonen. Het moest voor de schulden verkocht worden en nu waren zij door de armvoogden bij de beide arbeiders mijns vaders, die elk een afzonderlijk huisje bewoonden, onder dak gebracht. Daar werd voor hen betaald een gulden in de week, dus ruim 14 centen daags. Gij kunt licht denken, kinderen, dat zij daarvoor niet veel konden hebben en

ofschoon zij bij goede menschen waren gekomen en het beter hadden dan andere weezen op ons dorp, werden zij toch gebruikt tot alle mogelijke werk, waarvoor men eigen kinderen niet wilde geven. En zoo moesten zij dan ook het middagmaal aan deze mannen brengen. Ik had altijd diep medelijden met deze arme weezen. Vooral wanneer ik zag, hoe deze mannen, die volstrekt niet ruw of hard waren, eerst zooveel mogelijk uit den blikken ketel aten en dan een weinig er in lieten, dat dan de arme weesjes mochten nuttigen. Ze zaten dan gehurkt achter een boom of in een hoekje van den stal in de schuur en tot het laatste wat in het keteltje overbleef, werd er uitgeschraapt en zelfs de vingers werden nog afgelikt, om hun honger te stillen. Ik heb meermalen bij hen gezeten en dan schreide ik. Ik was dan boos op de menschen, die deze arme weesjes zoo verdrukten en ik dacht: wanneer ik groot ben, dan zal ik het hen afleeren. En het was mij een groote blijdschap, wanneer mijn goede moeder mij toestemming gaf om een gedeelte van mijn middagmaal of een lekkere boterham aan deze ongelukkigen te geven.

Ik wist toen niet, dat er honderden in ons land zijn, die even ongelukkig en hulpbehoevend waren, als deze weezen. Ik heb dat later eerst gehoord en van nabij gezien. Honderden weezen zijn er, die gebrek hebben aan dagelijksch voedsel, wier kleeding zoo armoedig is, dat deze tegen wind en regen geen beschutting aanbiedt, waar men alle deelen des lichaams doorheen kan zien en die daarbij hoogst onrein zijn, omdat niemand er op toeziet, dat handen, voeten en hoofd gereinigd worden. Des nachts hebben deze ongelukkige kinderen meestal niets om op te slapen. Er zijn niet weinig weezen op Neerbosch, die, voordat zij hier een plaats vonden, op planken slapen, ja zelfs op een leemen vloer. Er zijn er zelfs, welker leger bestond uit turfmolm en die met oude kleedingstukken en oude zakken zich toedekten. Er is nu nog voor korten tijd een meisje van 3 jaar op Neerbosch gebracht, dat ruim een jaar met nog 5 andere broertjes en zusjes met een zieke moeder in een klein vertrek heeft gewoond en bij deze heeft geslapen tot een paar

dagen voor haar dood. Er is zelfs eens een weesje opgenomen, dat des morgens werd gevonden op het lijk van haar lieve moeder in een klein vertrekje, waar de koude wind van alle zijden door gaten en reten blies en dat de moeder, die sterven ging, nog aan haar hart had gedrukt. Ik zie uwe oogjes worden vochtig. Gij zoudt er over willen schreien en dat moogt gij ook wel doen, kinderen. Maar bedenk dan eens dat gij nog in het bezit uwer lieve ouders zijt, die zooveel voor u doen, die dag en nacht, vooral wanneer gij ziek zijt, voor u zorgen en bij u waken, die u leeren uwe knietjes te buigen voor onzen dierbaren Heiland Jezus, die zorgen, dat gij rein zijt en naar school kunt gaan en met wie gij aan de tafel moogt zitten, waarop de kostelijkste spijsen zich bevinden. Ik weet, gij zijt er dankbaar voor en gij betoont dit door uwe gehoorzaamheid aan die lieve vader en moeder. Gij dankt er God voor zulke lieve ouders te mogen hebben, maar gij denkt zeker ook wel eens aan de arme weesjes. Ik heb reeds twee brieven ontvangen van mijn jeugdige vrienden. Ik was er zeer blijde mee. De een vroeg mij om een busje te mogen hebben, ten einde daar gelden voor de weezen in te verzamelen. Dit zal spoedig worden gezonden. Dank voor uw hartelijk schrijven, mijn lieve, jeugdige vriend. Blijf altijd zulk een trouwe medearbeider voor de ouderloozen, die onze hulp zoozeer noodig hebben.

Het andere briefje bracht mij de verblijdende tijding, dat het een vriendinnetje gelukt was, twee nieuwe abonné's te vinden op dit tijdschrift. Wij zijn ook u hiervoor ten hoogste dankbaar. Wij hopen en vertrouwen, dat er spoedig meer brieven komen zullen.

Op de Weesinrichting is alles zeer wel. De Heer zegent ons en geeft elken dag wat noodig is. Wij vragen u vriendelijk, of gij, wanneer gij uwe knietjes des avonds buigt, voor gij naar bed gaat, dan niet denkt aan ons en aan de honderden arme weesjes, die op Neerbosch in de Weesinrichting worden verzorgd.

Na hartelijke groete ben ik

Uw Vriend

J. VAN 'T LINDENHOUT.

AAN MIJNE JEUGDIGE VRIENDJES EN VRIENDINNETJES.

III.

VOOR velerlei omstandigheden ben ik verhinderd geworden, te voldoen aan mijn belofte om u maandelijks in dit tijdschrift een briefje te schrijven. Ge kunt niet gelooven, hoeveel ik van u houd. En wel, omdat gij vriendjes en vriendinnetjes van de weezen zijt. Ik weet het, gij dankt God dagelijks, dat ge nog zijt in het bezit uwer lieve ouders, die zoo vol liefde voor u zorgen. Wanneer de gedachte, geen vader of moeder meer hier op aarde te hebben en dus wees te zijn, maar een oogenblik bij u opkomt, dan worden ongetwijfeld uwe oogen vochtig en ge zoudt zeker beginnen te schreien als ge niet overtuigd waart, dat zij gelukkig nog bij u zijn.

Toch zijn er honderden kinderen, en misschien zijn ze ook onder de lezers van Oud en Nieuw, die of geen vader of geen moeder meer hebben. Misschien heeft de Heer ze beiden weggenomen. Maar dan zal dubbele liefde uw harten vervullen voor die kinderen, die dit lot met u deelen en niet zoo bevoorrecht zijn als gij. Arm, bijna geen woning, geen eten, slechte en verscheurde kleeren, bijna geen bedje om te slapen en dan geen vader en moeder. Alleen wanneer gij er aan denkt, beeft uw hart en rollen zeker tranen langs uw wangen.

En zeer veel kinderen van uw leeftijd verkeeren in deze treurige omstandigheden.

Hoeveel stof hebt ge om den Heer te danken voor het bezit van uwen lieven vader en moeder en hoe moet het u dringen, om hen gehoorzaam te zijn en altijd te doen, wat zij u zeggen en na te laten wat zij u verbieden. Kinderen, weest uwe ouders gehoorzaam, want dit is naar den wil Gods. En denk er vooral aan, dat, wanneer de Heer ze wegnam, het u altijd zou berouwen, hen maar een oogenblik ongehoorzaam te zijn geweest.

Maar gij kunt nog veel meer doen. Ik weet uwe lieve ouders houden ook veel van arme weezen en zij zullen u zeker hunne toestemming geven wanneer gij hun vraagt of gij naar Neerbosch moogt schrijven om een busje ten einde daar gelden in te verzamelen voor de arme weezen, die in de Weesinrichting een vriendelijk en goed tehuis hebben gevonden. Ik heb dit reeds gevraagd in het eerste nummer van dit tijdschrift, dat gedurende dit jaar het licht zag, en tot mijn blijdschap kan ik melden, dat niet weinigen aan mijn verzoek hebben gehoor gegeven. Wanneer gij hiertoe behoort, dan zeggen wij u hartelijk dank en vertrouwen, dat gij na korteren of langeren tijd ons de vrucht van uw arbeid voor de onderloozen zult kunnen toezenden.

Nu hebben we nog iets anders. Gij wilt, ik weet het, gaarne veel doen. En nu hebben we dit uitgedacht. We sluiten hierin een lijst om gaven te verzamelen en dat wel bij uwe vrienden en

kennissen. Een cent in de week. Dan moet ge beginnen bij uwe huisgenooten en daarna bij uwe bureu, familiebetrekkingen, kennissen enz. Het zal makkelijk gaan, als ge de proef er maar van neemt. Ge moogt het echter niet doen zonder verlof van uwe lieve ouders.

Ik ben verzekerd, dat het u gemakkelijk zal vallen 25 personen te vinden, die voor een cent in de week willen teekenen en wanneer dit door alle abonné's van dit tijdschrift wordt gedaan, dan kunnen we zeker hierdoor 130 arme weeskinderen onderhouden, waarvoor niets betaald wordt. Want lieve kinderen, het zijn juist die weezen, waarvoor wanneer ze op Neerbosch komen, niemand iets kan of wil betalen, die in de grootste ellende verkeeren. Maar als gij er 100 kunt krijgen voor 1 cent, dat is f52 in het jaar en dan 1000 abonné's, dan is dat, ge kunt immers goed rekenen, f52000, en daarvoor kunnen we dan bijna 500 weezen verzorgen. Wat zou dat heerlijk zijn. Maar dan moeten we er mee beginnen. Want een fout van onzen tijd is, dat jonge en oude menschen veel te lang over een zaak praten en dan vergeten zijn, wat ze moeten en kunnen doen.

Nu moet ik u nog mededeelen, dat het met de weezen in de Weesinrichting heel goed gaat. We hebben gelukkig heel weinig zieken. Een klein jongetje Izaäk Spijkstra, is overleden. Hij is niet zeer lang ziek geweest. In de laatste dagen van zijn ziekte had hij o zoo graag dat wij bij hem kwamen om met hem te bidden en zeide, dat hij zeer verlangde om bij den Heer Jezus te zijn.

Als ge eens bij ons op Neerbosch moogt komen,

dan zult ge zien, hoe de honderden kinderen in hun vrijen tijd, wanneer ze niet op school zijn of op andere plaatsen, waar zij worden onderwezen, vroolijk spelen. Zij dansen en springen en gij kunt niet gelooven hoe gelukkig zij zich bij ons gevoelen. De natuur is dan ook heel schoon, De vogels en daaronder de nachtegaal, zingen tot in de onmiddellijke nabijheid van de weeshuizen. En dan hebben zeer velen, die nog de school bezoeken, hun tuintjes. Het zijn allen tuinlui. We hebben hen een groot stuk grond gegeven om daarop hun tuintjes aan te leggen. En goede vrienden hebben ons allerlei zaden gezonden, voor onze kleine tuinlui. Buiten de schooluren zijn allen even druk met zaaien, planten, aanleggen van hun tuintjes of ook wel, daar het in de laatste dagen weinig regent, met die te begieten.

Het zou onmogelijk zijn, dat wij aan onze kinderen dat alles zouden kunnen geven, indien de Weesinrichting niet gebouwd ware op zulk een groot uitgestrekt terrein.

Honderden weesjes zouden graag op Neerbosch komen. Dagelijks ontvangen wij zeer dringende aanvragen om ze op te nemen. Doch de middelen ontbreken om hen op te nemen. De Heere God echter is machtig de harten te bewegen, om ons de noodige gelden te zenden. Hoe heerlijk zou het zijn, wanneer gij ook uwe kleine krachten wildet gebruiken en mee zoudt willen doen.

Na hartelijke groeten ben ik, jeugdige vrienden en vriendinnen,

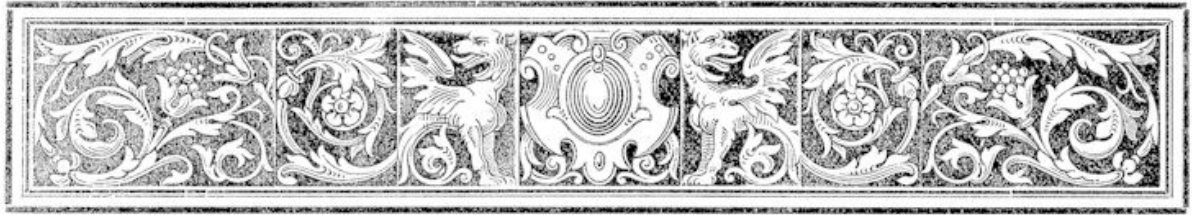
Uw heilwenshende Vriend
J. VAN 'T LINDENHOUT.

DE HUISGENOOTEN.

BIJ een klein landstadje lag een wijk »de huizen» genaamd. Het was een rij gelijk gebouwde huisjes met roode pannen gedekt. Ieder huis had twee kamers en een keuken. De roodgeverfde deur in het mid-

den van het huisje was van een klink voorzien en over dwars in een boven- en benedenhelft verdeeld. Het laatste huis was iets kleiner dan de andere, had slechts één venster en de deur op zij. Vreemden hadden altijd pret over het kleine

AAN MIJNE JEUGDIGE VRIENDJES EN VRIENDINNETJES.

Ik weet, hoeveel gij van de weezen houdt, en hoe dankbaar gij u gevoelt dat gij nog in het bezit van uwe lieve ouders zijt. En daarom komen wij met de grootste vrijmoedigheid tot u, om uwe hulp en medewerking voor die arme kinderen, die niet meer in het bezit van vader en moeder zijn.

O, kinderen, het is zoo smartelijk, op aarde geen vader of moeder meer te hebben, en als men over hen spreekt, dan te denken aan dien tijd, toen ze nog hier waren, en zooveel liefde bewezen.

Maar gij hebt ze nog en daarvoor kunt gij niet genoeg dankbaar zijn. Ik heb menigmaal gestaan aan het sterfbed van een vader of moeder, die, doodelijk krank, somtijds onder de vreeslijkste pijnen en benauwdheden, reeds met den dood worstelde. Ik heb dan gezien, hoe bitter wanhopig de kinderen schreiden en meermalen was ik er getuige van dat lieve kleinen luide uitriepen: Vader of moeder mag niet sterven. En toch vond de Heer het goed dien vader of die moeder door den dood van deze aarde weg te nemen, zoodat hun kinderen als hulpelooze weezen alleen achter bleven. En dat alleen omdat de Heer, die toch de arme weezen o zoo liefheeft, ons wilde beproeven, zoodat wij met der daad kunnen toonen hoeveel liefde wij voor zulke kinderen hebben.

Gij zegt stellig, jeugdige lezer, dat gij o zoo gaarne ook iets voor deze kleinen wilt doen. Toen ik nog een kleine jongen was, kwamen er op de

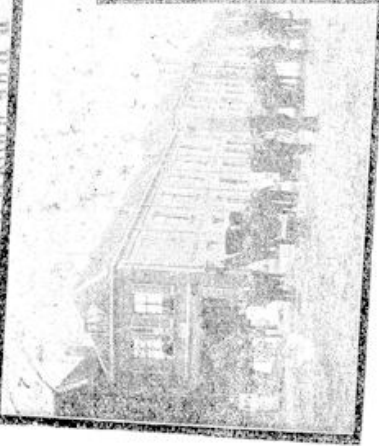
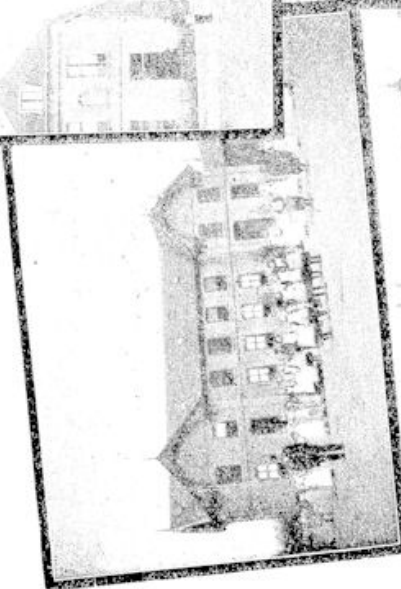
boerderij van mijn vader een paar arme kinderen, die weezen waren en reeds als heele kleine kindertjes hun ouders hadden moeten missen. Ze waren toen uitbesteed bij knechts van mijn vader, die beiden gehuwd waren, en kwamen dan elken middag met een blikken keteltje om aan hun pleegvader het middagmaal te brengen. Als er dan wat in dat keteltje overschoot, mochten de kinderen dat als hun maaltijd gebruiken. Ik heb toen als kleine jongen dikwerf geschreid bij deze kinderen en het was mij immer een groote vreugde, wanneer mijn moeder mij een heerlijke boterham gaf, om aan deze arme weezen te geven. Ik denk hieraan nog altijd met groote blijdschap.

Ook gij zoudt het gedaan hebben, niet waar? Maar wat zult gij nu doen?

Misschien geeft uw vader en moeder u wel verlof om een kleinigheid uit uw spaarpot voor de weezen te zenden. Sparen is heerlijk en een spaarpot te hebben is zeer goed. Ik zou haast zeggen: een kind mag niet zonder spaarpot zijn, want men moet vroeg leeren elken cent en halven cent, dien men krijgt, te bewaren, want wie niet vroeg leert sparen, leert het nooit. Maar dan moet men ook even vroeg leeren om van de gespaarde centen iets af te zonderen voor den dienst der barmhartigheid. Eerst dan wordt het sparen een zegen.

Ik weet: uwe ouders wenschen dit ook en waar gij reeds hoopt, dat gij bij de a. s. feesten een of ander geschenk van uw lieven vader en moeder zult ontvangen, daar zult gij het zeker heel aangenaam vinden, dat ook de weezen

te Neerbosek.

1. Stoomwasscherij. 2. Binnenplaats.
3. Weezenkapel. 4. Schoolgebouw.

5. Monument.
6. Ziekenhuis.
7. Aankomst.
8. Gymnastiek.
9. Werkplaatsen.

niet met ledige handen blijven staan en ook zij met een en ander dat goed en nuttig voor hen is, gelukkig worden gemaakt.

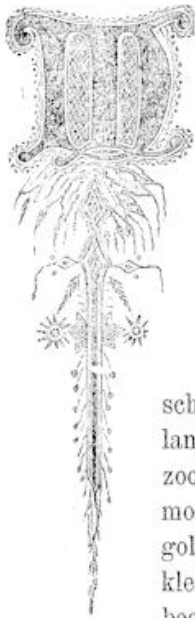
Het is daarom, dat wij in deze aflevering een lijst leggen. Indien gij deze nu met toestemming uwer ouders wilt gebruiken om bij de vrienden en kennissen rond te gaan ten einde een bijzondere gave voor de feesten ten behoeve van de honderden weeskinderen, die op Neerbosch verzorgd worden, te ver-

zamelen, zal ons dit zeer tot blijdschap zijn en de Vader der weezen zal u hiervoor zegenen. Om u te herinneren aan dit heerlijke werk geven wij hiernevens een plaat met verschillende afbeeldingen van de huizen, waar de weezen op Neerbosch in wonen. De Vader der weezen zegene u en uwe ouders. Dit is de bede van

Uw heilwenschenden Vriend

J. VAN 'T LINDENHOUT.

DE ZUSJES.

MAAR de blauwe golven der Middellandsche zee de Oostkust van Italië bespoelen, waar de oranjeboomen hun rijken overvloed van schitterend groen ten toon spreiden, waar de laurieren bloeien en de donkere pijnboomen hun toppen in den wind wiegelen, waar knappe menschenhanden den ijzeren spoorweg langs het strand gebouwd hebben, zoodat hij nu eens door de rotsen moet boren en dan eens bijna in de golven verdwijnt, — daar staat een klein grijs met klimop en wingerd begroeid baanwachtershuisje. Dag in

dag uit snorren de treinen voorbij, uit den zwarten tunnel te voorschijn komende om het volgende oogenblik in de volgende gapende opening te verdwijnen. Honderden vreemdelingen brengen deze treinen uit het koude Noorden naar het land van zonnenschijn om warm en weer gezond te worden.

Daar staat het huisje als een stukje poëzie tegen de zwarte spoorbaan aan. Het roodachtig loof der Glycinia bedekt de grijze muren in schilderachtigen overvloed. Aan de voorzijde groeit de wingerd over het latwerk, dat er een priëel

vormt, zoodat men bij den felsten zonnenschijn in de koele schaduw kan zitten. Vuurroode anjelieren hangen van de vensterbank neer en wiegelen heen en weer.

In het priëel zitten twee kleine meisjes, ongeveer acht jaar oud, vroolijke bewegelijke kinderen met korte rokjes en bloote voeten; de bruine oogen kijken nieuwsgierig uit de aardige gezichtjes en hebben soms een ernstige vragende uitdrukking. Het zijn Angela en Laura, een paar onafscheidelijke zusjes. Daar komt juist een vrouw uit de openstaande huisdeur; zij is slank en fier, draagt een rooden doek om haar hoofd en een mand in haar sterken arm.

»Nog niet weg Angela en Laura? Kan de padrona jullie van daag niet gebruiken?»

»Nog niet, madre mia,» klinkt het antwoord, »niet voordat daar boven de middagklok geluid heeft. Weet u dan niet meer dat er gisteren gasten gekomen zijn, de zuster van de padrona uit het koude land aan de andere zijde van de blauwe bergen, waar 't altijd en altijd sneeuwt en regent?»

»Hoe zou ze er wel uitzien?» Dat is de vraag die de twee meisjes den heelen morgen heeft beziggehouden. Gisteren nacht, terwijl ze sliepen, was zij 't huisje voorbij gespoord; ze zagen natuurlijk niets van haar, — nu woonde ze daar